

USA Nyhedsbrev nr. 3.

Onsdag den 7. juli 2010 (Kjesten)

Bilens tæller står på 6.561 miles

Vi stod igen tidligt op, og på vores videre færd observerede vi flere steder, at der havde været skovbrand, og især at de store træer ikke så ud til at have taget synderlig skade. På den lidt ensformige strækning kom der igen gang i bagsædets aktivitetscenter, denne gang med strikkepindene. Pga den noget ujævne vej, sker det, at der kommer fejl i hultmønstret i den trøje, jeg er ved at strikke til Lucca, men så varer garnet jo lidt længere, når der skal strikkes baglæns! En anden måde at være økonomisk på!!

Apropos økonomi: Vores bil sluger mere benzin, end vi havde forventet. Indrømmet, vi kan ikke bruge en gennemsnits-forbrugs-beregning med vores kørsel i bjerge og temmelig ujævne terræner. Men hvorfor har man ikke produceret camper til diesel-brændstof? Mon olieselskaberne har indflydelse på amerikanske bilproducenters udformning. Vi kører i en Ford.

Planen for i dag var at besøge Yosemite Nationalpark, som ligger midt i Sierra Nevada. Politikens turbog skriver: "En sand eksplosion af naturens gaver kommer den besøgende i møde. Pompøse vandfald, monumentale klippevægge, hvirvlende bække, spejlende søer, bløde enge og evige kæmpetræer." --- Og det er rigtigt! Det blev en storslået naturoplevelsesdag.

Der er ikke noget termometer i bilen, så igen kom Bents "håndtermometer" frem. Det fortalte os, der var 22 grader C. Også i denne nationalpark var der vejarbejde, så vi kom til at holde i kø et par gange, og det kunne vi udnytte til at skrive et par postkort.

Vi har endnu ikke set en bjørn, men telt-pladserne, vi passerer, har bjørnesikre bokse til opbevaring af mad. Skraldespandene er også bjørnesikrede.

En brun bjørn nyder lidt græs. (bemærk radiohalsbåndet)

På vej til første stop så vi en bjørn. Vor første bjørn i naturlige omgivelser. Ikke så langt fra vejen stod en bjørn og hyggede sig med nogle planter i udkanten af en eng. Vi opdagede bjørnen, fordi mange biler var stoppet op. Der var flere mennesker, der gik noget for tæt på efter vores mening. Der var ovenikøbet også børn iblandt. Bjørnen har jo nok set mennesker før, men det skal man jo ikke lade sig forlede af. Der blev taget mange billeder af den smukke sorte bjørn. Og vi var da noget

høje, da vi kørte videre til Glacier Point, hvorfra der var den flotteste udsigt til tre vandfald, dalen langt nede og de imponerende bjergformationer. I modsætning til besøget i Sequoia nationalpark dagen før var der utroligt mange mennesker i Yosemite. Ifølge turbogen skal man ikke tage til denne nationalpark, da det halve af Los Angeles skulle være i Yosemite om sommeren .
Vejret var noget skiftende: flot sol, overskyet, små regnbyer.

Udsigt fra Glacier point.

Det er en stor nationalpark. Vi ville ned til den lille landsby i bunden af dalen. Hvis vi havde vandret op til Glacier Point, ville det have betydet en tur på 7 km. Turen i bil betød 50 km! Vi så ikke nogen bjørn på vejen ned. Flemming og Bent ville gerne have et billede af de flotte bjerge med floden i dalen i forgrunden. Vi stoppede ved Cathedral Beach, og fik da vist også nogle gode billeder. Bl.a. tog Flemming et billede af os andre tre, hvor vi stod ude i vandet. Vandet var rigtigt koldt, og mine leggings blev våde de nederste 10 cm. Luften var imidlertid så lun, at jeg overhovedet ikke opdagede, de var våde! Vi havde spist frokost på p-pladsen ved Glacier Point, da vi ikke vidste, der ved floden i skoven var et perfekt sted. Det ved vi så til næste gang!!!
Ved Curry Village så vi en Acorn Woodpecker (spætte), som havde meget travlt.

Tunnelsyn, trafikanterne bagved blev godt nok lidt sure, men det syn måtte fotograferes.

Vi ville have været omkring besøgscenteret. Men der var som sagt så mange mennesker i området, at vi skulle have parkeret temmelig langt derfra, og vi behøvede det jo strengt taget ikke. Derefter gjaldt det om at komme videre på vores odysse. Og vi var faktisk heldige igen. Ved en lille eng ikke langt fra vejen stod endnu en bjørn. Den blev også fotograferet, men der kom hurtigt en ranger-bil til, som med højttalere fra bilen bad folk om at flytte sig og lade bjørnen være i fred. Da

var vi heldigvis på vej igen, da vi var den første bil på stedet og havde fået foto, så vi sad med små englevinger.

Et temmelig stort stykke skov ved vejen ud af parken var hærget efter en skovbrand. Hvornår den havde været, ved vi ikke, men vi vil nok søge på "Yosemite og skovbrand" på google, når vi kommer hjem.

Vi skulle over nogle høje bjerge for at komme videre. Her lå stadigvæk temmelig meget sne, og da vi kom op i 9.000 fod kunne vi godt mærke, at temperaturen var faldet noget.

Pludselig siger Flemming "stop, stop, stop", og ud han løb. Der var en bjørn, som var ved at spise et rådyr. Det blev også fotograferet. Denne hændelse var ikke langt fra Lake Lukenes.

Lidt før kl. seks stoppede vi i 9.449 fod, hvor vi observerede nogle flotte rådyr.

I 9.445 fod kørte vi ud af nationalparken ved Lake Tiagra, og nu gik det det hurtigt videre. Der var ikke meget trafik på denne side mod Nevada, som vi var på vej til.

Vi har nu 300 miles til Death Valley. Foreløbig gik det strygende på den gode motorvej, hvor vi kørte langs Sierra Nevada på den østlige side, hvor der stadig lå meget sne. Ved halv otte tiden tankede vi op i Bishop med udsigt til White Mountain, som i solnedgangen ikke levede op til navnet.

Der var ikke mange camperpladser i området, men heldigvis var der ledigt på pladsen lige syd for vejen, der går mod Death Valley. Maden var hurtigt lavet: en omelet med tun og rød peber med lidt brød. Det var en dejlig lun aften og vi kunne fint sidde udenfor og drikke et glas vin til fremvisning af dagens billeder.

Torsdag den 8. juli 2010 (Bent)

Bilens tæller står på 6.919 miles

I dag stod vi meget tidligt op, dette af 2 årsager. Der var faktisk temmelig varmt i kabinen, så det kneb med at sove længere. For det andet havde vi planer om at dykke ned i Death Valley på vejen til Las Vegas. Vi spiste morgenmad udendørs kl. 06:30 og var klar til afgang fra Boulder Creek RV Park kl. 7. Pladsen har gratis morgenkaffe fra kl. 7 med hjemmelavede muffins. Vi nåede at få et par kager med til turen. Terrænet langs rute 136 blev hurtigt meget goldt, og pludseligt lugtede det temmelig ulækkert i vognen, vi udspurgte alle ombordværende, og kom hurtigt til den konklusion at det kom udefra. Udenfor var der nogle store hvide marker, hvorfra der blev indvundet sulfid.

Beplantningen så meget tør ud, men der findes 1.000 forskellige ørkenplanter i Death Valley, hvoraf de 21 arter faktisk kun findes i Death Valley. Vi stoppede og fotograferede nogle sjove palmer, som hedder Joshua trees, de er meget nøjsomme. Vi kom forbi en tankstation, gudskelov havde vi fyldt helt op inden start, benzinen i Death Valley kostede nemlig 4.24 pr. gallon mod de normale 3 dollar, vi typisk betaler.

Netop nede i dalen i niveau med havet gjorde vi holdt ved en souvenir butik; udenfor hang et termometer, over 100 grader fahrenheit stod det på. Ikke så underligt, at vi allerede syntes, at det var varmt. Vi havde også inden den sidste bakke mødt et skilt, hvor vi blev tilrådet at slukke aircondition for ikke at overbelaste motoren unødvendigt.

Sanddunes, sandklitter a la Skagen.

Vi gjorde holdt ved the Sanddunes, USA's svar på vores vandrekliet ved Skagen. Vi gik en lille tur i det varme sand, og holdt godt udkig efter diverse kryb. Vi fandt spor efter slanger men så heldigvis ingen. Ved besøgscenteret var vi inde at købe nogle bøger med information om dette mærkelige område. Vi blev overfaldet af nogle, som gerne villa have os til at besvare nogle spørgsmål. Det drejede sig om vores brug af området, vel nærmest en markedsundersøgelse. Vi fik en stor chocolate chip cookie for vores ulejlighed. Fra besøgscenteret ved Furnace Creek stak vi sydover til det absolut dybeste sted i dalen, Badwater Bassin, 282 fod (ca. 85 m.) under havets niveau. Punktet er en stor saltslette. Vi gik, velforsynet med vand og hatte, en lille smuttur ud i varmen. Jeg havde egentlig forventet at finde et stort skilt, så vi vidste at være det nøjagtige sted, men fandt intet.

Det laveste sted på jordens overflade -85,5 meter.

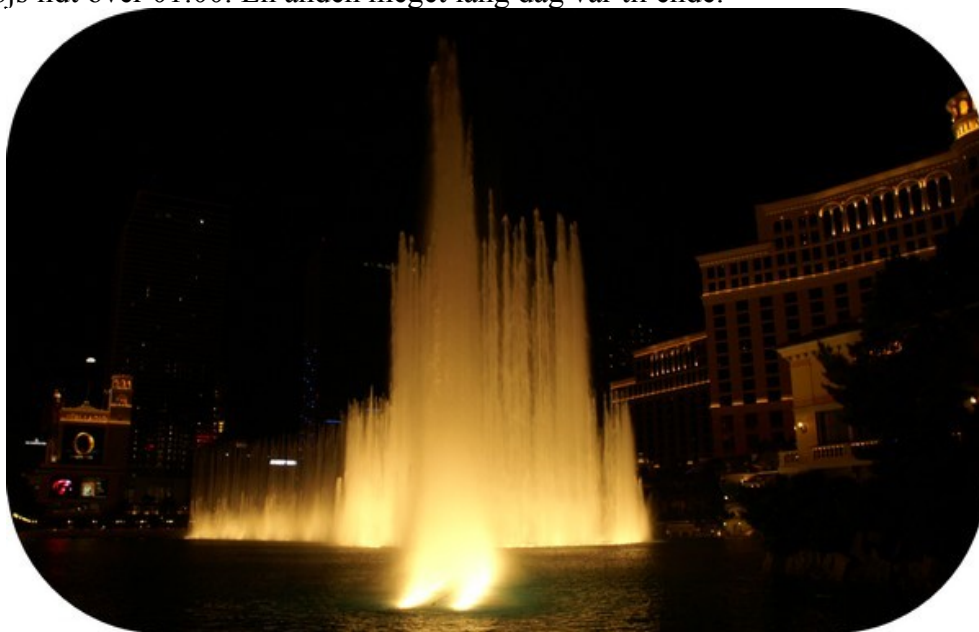
Varmen var meget påtrængende, så vi ledte heller ikke længe. Vi forlod dalen mod øst, på trods af vores tidlige ankomst var der faktisk voldsomt varmt. Vi kørte forbi et nedlagt autoværksted, som bragte Kjesten og Flemming minder fra et tidligere besøg. Det lykkedes os at slippe ud af dalen uden problemer. Vi søgte efter mulige steder at gøre holdt for frokost undervejs til Las Vegas uden held. Og da GPS'en samtidigt drillede os med at finde camperpladser i storbyen (den pegede faktisk på 2 som viste sig at være nedlagt) så blev vores frokost faktisk af typen sen, nærmere betegnet kl. 16:30 i Circus Circus Koa RV Park. Efter frokosten gik vi alle i poolen, det trængte vi til.

Camperpladsen var nærmest bare en stor parkeingsplads inde mellem højhuse og parkeringshuse. Vi havde udsigt til det store tårn, som forlystelsesmæssigt må sammenlignes med Tivoli i København. Vi kunne ikke se alt hvad der foregik oppe på de øverste platforme i næsten 300 meters højde, men det vi kunne se var vildt.

Vi skrev lidt på vores breve og besluttede, grundet de mere en fyrre grader udendørs, at droppe selv at lave aftensmad. Vi slentrede ned af The Strip (hovedgaden i Las Vegas) lidt efter kl. 20, og fandt da også ret snart et lille spisestue. I Danmark finder vi nogle gange et par spilleautomater på et cafeteria, i Las Vegas er det lige omvendt. På nogle casinoer kan man finde noget at spise. Vi var dybt chokerede over så mange spillebuler der er i den by. Mørket var faldet godt på, så det var rigtigt spændende at fortsætte ned af strøget. Det ene store hotel efter det andet, og alle forsøger at overgå hinanden for at tiltrække kunder. Vi så et næsten komplet Venedig, med gondoler, Dogepaladset og Rialtobroen. Vi så også en kopi af Eiffeltårnet og til slut Bellagio hotellet med springvandet opført for cirka 200 millioner kroner. Springvandet, som hvert kvarter tiltrækker hobe af turister med det imponerende lys, lyd og vandshow frembragt af 18 effektive vandkanoner. Virkeligt et trækplaster. Trætte i bentøjstavrede vi os frem til monorailen og tog med den tilbage til vores camperplads.

En lang dag var til ende, troede vi, - men Flemming ville altså gerne lige køre en lille tur, bare en 4 miles, så han kunne få fotograferet byen og det enorme lyshav lidt på afstand. Vi accepterede, men

det viste sig hurtigt, at det ikke lige gik som beregnet, det tog en time inden vi var tilbage igen. Vi håber, at billederne blev gode, Men vi fik da set pyramiden, som vi ikke havde orket at vade ud til. Vi gik til køjs lidt over 01:00. En anden meget lang dag var til ende.

Springvandet ved hotel Bellagio.

Fredag den 9. juli 2010 (Merete)

Bilens tæller står på 7215 miles.

Vi stod tidligt op som vi plejer, men vi må sige, at det var en meget kort nat, hvor vi vågnede hver gang airconditioningen gik i gang, og samtidig var der en del støj fra gaden, så måske skulle vi prøve at komme lidt tidligere i seng de nærmeste dage.

I dag oplevede vi for første gang at der var kø til baderummene. Mens Bent gjorde nyhedsbrev 2 klar til afsendelse, gik Kjesten og jeg op i butikken og købte frimærker, da vi jo har en del postkort der skal skrives og sendes. Vi fik tjek på, at taksten til Europa er 98 cent, hvor vi tidligere har fået at vide at det kun var 44 cent. Spændende om kortene dukker op derhjemme!.

Ved 10-tiden var vi klar til afgang fra Circus Circus camperplads.

Vi skulle have tanket bilen med billig benzin, men det var lettere sagt end gjort, da tankanlægget bare snakkede hele tiden, men uden at give benzin. Det lykkedes dog til sidst.

Hooverdam.

Kl. 10.50 kørte vi mod Hoover Dam. Et øjeblik senere kom vi ind i et historisk distrikt ved Boulder City. På denne rute kan der være op til en times forsinkelse. Den langsomme kørsel skyldtes, at alle skulle gennem et stort eftersyn, idet de ville se vores depotrum og vores badeværelse. Vi troede det var vores madvarer der var problemet. Herefter gik det mod Lake Mead og Hoover Dæmningen, som er en flot prop i Colorado-floden. Den 221 meter høje dæmning blev bygget i begyndelsen af 30'erne. Bag dæmningen blev den 185 km lange Lake Mead skabt. Vi er nu kommet ind i Arizona. Bent blev sat af for at fotografere, og så ville vi samle ham op lidt senere, men det var ikke muligt at holde ind til siden nogle steder, så os på bagsædet havde lidt ondt af Bent, og så snart vi fandt en P-plads, skyndte Kjesten og jeg os at gå Bent i møde. Han havde heldigvis ikke følt det som et problem, da han jo havde haft god mulighed for at tage nogle rigtig gode billeder af dæmningen. Bent havde fået skæld ud undervejs, da han gik i vejen for trafikken. Flemming fik også taget et par billeder.

Vi fandt ud af at Nevada og Arizona har samme tid.

Herefter gik turen videre gennem et ørkenområde og efter lidt tid kørte vi i Kingman ind på rute 66 i den historiske del af ruten. Væk fra motorvejen kommer man tættere på det landlige USA.

Vi skulle også lige have købt lidt ind samt have lidt benzin på bilen til turen til Grand Canyon. Rute 66 er den gamle highway fra Chicago og til Los Angeles. Den åbnede i 1926. Undervejs så vi ret mange små tornadoer.

Lidt over 14 kom vi til et sted med mange postkasser. Efter at have fotograferet dem valgte vi at spise frokost i bilen ved en lukket snackbar og med udsigt til et par tornadoer. Lidt senere kom vi forbi Hackberry General Store, så vi måtte lave en u-vending og køre tilbage for at opleve den gamle butik. Der står en rød Chevrolet Corvette sportsvogn parkeret under et halvtag ved de gamle benzinstandere. Der er en gang gamle skilte og mange gamle biler, samt adskillige sjove effekter i butikken. Det er en blandet landhandel med skøre souvenirs og et frækt toilet.

Hackberry store. Tankstation fyldt med minder fra Route 66 storhedstid.

Vi kørte gennem indianer indianer reservatet Hualapai, og her så vi et godstog med 4 lokomotiver og rigtig mange vogne med dobbelte containere. Ved 16.30-tiden var det for en stund slut med at køre på Rute 66. Ved Seligman så vi små træer og buske på prærien. Lidt senere var vi på Rute 66 igen i Ash Fork. Vi kom gennem en gammel spændende by, Williams. Det havde lige regnet og vi kunne se regnbuen i det fjerne. Lidt senere kom vi også i regnvejr, og det kan lugtes med det samme gennem ventilationsanlægget. Vi kom også forbi et flymuseum, så Bent var glad.

Det var en smuk aftenhimmel, vi oplevede, da vi nærmede os Grand Canyon. Her skulle radioen tændes på program 1610, så vi kunne blive opdateret om tilbud og oplevelser mm. i området.

kl. 18.25 ankom vi til Gran Canyon Camper Village i regnvejr, og her kom vi til at bo på plads nr. 265. Der kom hurtigt gang i opvask, at skrive dagens oplevelser samt madlavning. Vi fik lækker ørred (lignede laks) med smørnød og ostebrød.

Turen til Grand Canyon for at se solnedgangen blev aflyst pga. regn og skydække, så vores chauffør fik sig lige et ekstra glas vin.
Det var endnu en herlig dag med mange dejlige oplevelser.

Lørdag den 10. juli 2010 (Kjesten)

Bilens tæller står på 7502 miles.

Heldigvis var vejret fint, da vi stod op. Efter morgenmad viste der sig godt nok et par skyer, men de så ikke truende ud.

Dagens første aktivitet var at stikke næsen ind på det nærtliggende besøgscenter. Vi havde faktisk planlagt at følge de råd, der blev givet i det udleverede materiale, at tage shuttle bussen ind i selve parken. En venlig ranger fortalte os imidlertid, at da besøgstallet ikke var så stort i disse dage, ville hun foreslå os at køre ind i egen bil, så langt vi måtte. Det ville spare os en del tid.

Ved vort første besøg i en nationalpark (NP) købte vi et årskort til \$80. Normalt koster adgang til en NP \$20. I Grand Canyon var prisen \$25. Da det var vort 5. besøg i en NP, var der nu "overskud" på NP-kontoen. Vi har planer om at besøge flere NP, så det var vist ret smart gjort af os.

Just ankommet til Gran Canyon så vi nogle kronhjorte.

Vi glædede os rigtig meget til at komme ind til Grand Canyon. Det var Bent og Meretes første besøg. Flemming og jeg har været så heldige at være der 2 gange tidligere grundet Flemmings job med uddannelse i Texas i 1972 og 1986. Dertil kan lige fortælles, at da vi i 1986 havde været i USA og haft børnene med, kunne de fortælle om det fantastiske ved at have set det største hul i jorden. Og det er en fantastisk oplevelse! "Hullet" er 446 km langt, op til 30 km bred og 1,6 km dyb. Vort første stop var ved Mather Point, og så sagde Merete: jamen, er det allerede nu. Vejret er jo ret afgørende for kvaliteten af de billeder, der bliver taget. Ved første stop var der ikke så meget sol, men vi tog selvfølgelig billeder alle sammen. Ved vort stop ved Yavapai Point var solen ved at være med os, så lyset kunne give mere farve til de smukke klipper. Tredje stop var ved NP's hovedkvarter, hvor vi for øvrigt også fik sendt en masse postkort.

Der er et udtryk på engelsk, som er meget dækkende for oplevelsen at stå ved kanten og se ud over denne flotte kløft, nemlig "breathtaking" - det kan oversættes med at man taber vejret af benovelse. Igen fik vi en naturoplevelse, som fik os til at føle os som små mennesker. Det var en noget bedre oplevelse end en gåtur på "The Strip" i Las Vegas.

Den yderste del af parken mod vest kan man kun besøge ved at køre med de gratis shuttle busser. Vi stod i kø i ca. 20 minutter, heldigvis i skygge det meste af tiden, for nu var solen kommet til magt og ære. Jeg tror ikke, jeg tidligere har stået i kø i smukkere omgivelser, udsigten til Grand Canyon

var også flot her. Vi hoppede af bussen ved Powell Point og gik videre til Hopi Point. Derefter tog vi igen bussen til Mohave Point og igen til Pima Point. Alle steder tog vi billeder i store mængder, så Bent får et problem, når han skal til at udvælge et billede til denne beretning. FLOT, FLOT natur. Da vi var tilbage ved vores bil ved halv to-tiden, var det rart at kunne åbne køleskabet og hale brød og pålæg frem. I en nærliggende butik fik vi købt bøger og kort over Grand Canyon. Merete og Bent fik købt lidt gaver og en flot jakke til Bent.

Storslået udsyn ved Gran Canyon.

Nu blev GPS'en sat til Desert View i den østlige del af Grand Canyon. På en længere strækning kunne vi se, der havde været en skovbrand, og det måtte have været for nylig, for der var en tydelig brandlugt. I den østlige del af parken var der flere udsigtpunkter; vi drejede ned mod Moran Point, og kort efter drejede vi mod en indiansk ruinby, Tusayan. Her så vi for øvrigt enebærtræer, der var næsten 1.000 år gamle.

Ved vore stop så vi flere dyr og fugle: spætmejsere, stellar's jay (en slags skade, blå med top), en grønrygget svaie, en gruppe meget snakkende finker, mange ravne, bjergegern, ørne og høge, og en flok stolte kronhjorte. Vi havde håbet at få den amerikanske condor at se. Der er 5 condor-reder i området, men alle de store fugle vi så var ved nærmere eftersyn enten ørne eller høge! Vi fandt et par enkelte kaktusser i blomst, og gæt hvad der skete: de blev fotograferet. Mange steder i parken voksede en stedsegrøn busk med smukke lysegule blomster, som duftede som en frisk parfume. Vi må finde ud af, hvad den hedder, når vi kommer hjem.

Kaktus i blomst.

Kort tid efter udkørsel fra Grand Canyon Nationalparks østlige port stoppede vi op ved en række boder, hvor Navajo-indianere solgte bl.a. smykke og keramik . Jeg købte et par gaver til min søster og bror.

Vi havde kørt ad vej nr. 64. Der hvor den stødte ind i vej nr. 89, som vi skulle følge mod nord, var der en gruppe butikker og benzintank. Mens Flemming og Bent sørgede for at tanke bilen, smuttede Merete og jeg ind i en lille butik med indianske varer. Jeg købte en lille gave til Noah.

Vi havde ikke forventet, at vejret blev godt i dag med den vejrudsigt, vi læste i besøgscentret i morges, men nu var temperaturen ved 4-tiden i hvert fald krøbet op over de 35 C.

Vi er i det røde land, og snart viste der sig flotte bjerge og landskaber i mørkerøde og rustrøde nuancer.

Lidt før Page ved Glen Canyon drejede vi ind til et udsigtspunkt, der hedder Horseshoe. Floden Colorado laver nemlig et sving her, som ligner en hestesko. Der var ca. 1,2 km at gå til floden. Den gik gennem et bakket smukt rødt landskab med de grønne puder af forskellige ørkenplanter. Solen stod så perfekt, at de grønne og røde farver blev optimale. Det var igen en flot naturoplevelse, og der var mange mennesker, der fandt denne vej. Havde de dog bare kunnet tie stille, for vi var jo ude i ”ingenting”, hvor stilheden ellers råder. Vi så en cayote og flere fint mønstrede firben.

I Page nåede vi at købe ind. Det var lørdag aften, og vi var lidt usikre på, hvornår de lukkede. Nu skulle vi finde en camperplads. Der var ingen skilte, så vi spurgte os for. Det viste sig, at vejvisningen havde været rigtigt. Længere ude end forventet lå en stor camperplads. Vi nåede frem efter kontorets åbningstid, så vi fandt bare en plads. Problemet var, at der skulle bruges kode til toilet og bad. Flemming fik spurgt en nabo, og så var vi godt kørende. Det var imidlertid blevet så lunt med større luftfugtighed end tidligere dage, så efter maden måtte vi alle op og have et koldt brusebad (AH!).

Inden vi gik i seng, satte vi airconditioningen til 25C. Den kørte længe, så gad vidst, hvor varmt der har været i vores bil.

Søndag den 11. juli 2010 (Bent)

Bilens tæller står på 7660 miles.

Vi stod tidligt op og spiste morgenmad udendørs. Kjesten var tidligst oppe, så hun nåede at skrive nyhedsbrevet for dagen før færdigt. Vi forlod Page Camperground efter at have klaret betalingen.

Ikke alle både var så store som denne.

Vi kørte først ned til Glen Canyon, som lå lige udenfor byen. Vi så den store dæmning, som stod færdig i 1963 og har dannet den store Lake Powell. Lake Powell nåede først sin fulde størrelse og kraftværket dermed maximum kapacitet i 1980. Det siger en del om søens størrelse. Dæmningen er

primært bygget for at regulere vandstrømmen i Colorado floden; strømproduktion er blot en sidegevinst. Søen er et eldorado for bådinteresserede, vi så mange komme kørende dertil med båd på slæb. Man kan leje store husbåde og tilbringe flere uger på søen rundt i de mange spændende canyons den byder på.

Vi kørte derfra ned til Lees Ferry, som er et oldgammelt overfarts sted på Coloradofloden. Vi kom helt ned til flodkanten, nogle indianere sad og fiskede der, en anden sad og malede et spændende akvarelmaleri. Der var kraftig støj fra nogle cikader. Vi dyppede fødderne i Coloradofloden, det var meget koldt, men tiltrængt, da temperaturen allerede havde sneget sig over de 35 grader. Det begyndte at tordne lidt i det fjerne og skyerne blev hastigt mørke ved os.

Vi forlod flodens bred og satte kurs mod vores næste mål på rejsen: Monument Valley. Vi valgte at køre en lille omvej via Tuba City, vejen så bedre ud. Det satte ind med meget voldsom regn, så vi måtte reducere farten noget. Kort før Tuba City holdt vi ind for at se dinosaur spor, en lokal indianer kom os i møde, han ville gerne vise os rundt og fortælle om de forskellige ting, vi kunne se. Vi var alle sammen meget skeptiske, hvor længe ville det vare, hvad kostede det og hvorledes mon vi ville blive bondefanget. Vi forhandlede lidt om prisen, han ville gerne have 25 – 30 dollar, Flemming tilbød ham 5, indianeren prøvede flere gange at sige 25, mens han begyndte at vise os rundt. Vi var ikke gået ret mange meter, før han tilbød at vi for 10 dollar kunne få lidt mere at se. Vi accepterede de 10, og så var han næsten ikke til at stoppe.

Efter dinosaurne skiftede vi chauffør, Flemming trængte til en lille morfar. Det satte hurtigt ind med voldsom sandstorm, vi oplever virkelig elementerne på vores tur. Vi udsatte frokosten lidt, til det værste sandfygning var overstået. Vi tankede bilen op i Tonalea ved Red Lake. I Red Lake Valley kom vi forbi 2 store klipper som lignede elefantfødder.

Elefantfødderne.

Vi nærmede os nu Verdens 8. vidunder, Monument Valley. For alle der har set cowboyfilm så er der noget meget bekendt ved det område. Mange film har scener med disse markante klippesøjler som i nogle tilfælde ligner dyr. Flere af dem ligger fjert fra andre, så de virkelig rejser sig i landskabet. Monument Valley ligger i USA's største indianerdistrikt Navajo, som er ½ gang større end Danmark. Vi krydsede statsgrænsen til Utah, lige inden vi kørte ind i parken, hvor vi så igen krydsede grænsen tilbage til Arizona. Nu har vi så været i 6 stater. Vi var lidt tvivlende med hensyn til, hvorledes vi skulle køre rundt inde i mellem monumenterne. Vores rejsebøger skrev lidt om, at man kun måtte køre i personbiler derinde, og ved indgangen hvor vi betalte fik vi at vide, at man ikke kunne køre med camper, men eneste mulighed for os var at køre med på guidede ture. Vi diskuterede det længe, men da vi hørte, at guidede ture kostede 60 dollar pr. person, og en ansat i kiosken i øvrigt sagde, at vejen var udmærket, dog var starten noget stejl om humpet, ja – så var sagen afgjort. Vi ville

forsøge, man kan jo altid vende om. Som sagt så gjort, og vi har allerede glemt alt om vores betænkeligheder. Det var en fantastisk oplevelse at køre helt tæt i mellem disse flotte nogle mere end 300 meter høje klippeformationer, her vore John Ford og John Wayne har reddet rundt i snesevis af film.

Monument Valley, de flotte monumenter er mere end 300 meter høje.

Vi begyndte rundturen ved halv fem tiden, og skyggerne fra den lavere og lavere sol gjorde kun oplevelsen smukkere. Vi gjorde mange stop for foto og i det hele taget for at få større oplevelse ud af det. Merete og Kjesten kom til at låne et par kaktus frøstande i Monument Valley, det bliver spændende at se om de får noget ud af dem. Første sted vi stoppede, kom vi til at snakke med nogle belgierne, først troede vi at de grinede af os, at vi var så tåbelige at køre med camper derinde, men det viste sig, at de var meget interesserede i, hvorledes den fungerede og var indrettet, så Merete inviterede dem indenfor.

Indianerdans ved solnedgang i Monument Valley.

Vel tilbage ved besøgscenteret var der en indianer der optrådte med specielle indianerdanse. Det var virkelig flot at se ham danse rundt i det flotte tøj samtidig med at solen blev rødere og rødere for til sidst at synke ned bag de fjerntliggende bjergkamme. Vi var trætte og noget udmattede efter den tumlende oplevelse på de dårlige sand – klippe skabte veje inde i parken. Heldigvis var der kun nogle få miles til nærmeste camperplads, og vi drejede ind på Gouildings Campground Utah (ja vejene ligger og krydser statsgrænserne her) kl. 20.00. Maden var klar en halv time senere, og vi nød den udendørs i den dejlige varme.

Kærlig hilsen Kjesten, Flemming, Merete og Bent.